

Sygn. akt VI GC 924/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

W. D.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda W. D. kwotę 1 463,08 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt trzy złote osiem groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 139,91 zł (sto trzydzieści dziewięć złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 924/16/3

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 maja 2016 r. (data prezentaty Sądu) wniesionym przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W., powód W. D. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą S. z miejscem wykonywania działalności w S. wniósł o zasądzenia od pozwanej kwoty 3 636,09 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia drogowego w dniu 15 września 2015 r. uszkodzony został pojazd marki M. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanej J. K.. W dacie wypadku pojazd, którym kierował sprawca szkody, łączyła z pozwaną umowa ubezpieczenia OC. Szkoda została zgłoszona pozwanej i zarejestrowana pod numerem (...). Powódka dalej wskazała także, że dnia 14 kwietnia 2016 r. nabyła od poszkodowanego wierzytelność wynikającą z rozliczenia w/w szkody komunikacyjnej oraz, że pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady

i wypłaciła na rzecz poszkodowanego kwotę 1 267,40 zł z tytułu powyższej szkody. W ocenie powoda wysokość należnego odszkodowania, jak wynika z kalkulacji (...) sp. z o.o., kształtuje się na poziomie 4 903,49 zł

W dniu 30 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie o sygn. akt VI GNC 1286/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przepisany terminie pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podtrzymała swoje stanowisko zajęte w postępowaniu likwidacyjnym. W ocenie pozwanej kwota odszkodowania wyliczona i wypłacona przez pozwaną jako odszkodowanie była wystarczająca do naprawy pojazdu.

Sąd ustalił, co następuje:

Bezspornym jest, że w dniu 15 września 2015 r. samochód osobowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanego J. K. uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia drogowego. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Szkada została zgłoszona pozwanej i zarejestrowana pod numerem (...). W związku z zaistniałym zdarzeniem drogowym poszkodowany J. K. dnia 14 kwietnia 2016 r. zawarł z powodem umowę cesji praw. Pozwana decyzją z dnia 12 października 2015 r. uznała roszczenie w kwocie 1 267,40 zł w pozostałej części odmawiając wypłaty odszkodowania. Powód zlecił sporządzenie niezależnej kalkulacji naprawy spółce (...) sp. z o.o. zgodnie, z którą rzeczywisty koszt naprawy pojazdu kształtuje się na poziomie 4 903,49 zł. Koszt sporządzenia opinii wyniósł 300 zł.

Dowód: umowa cesji (k. 6), pełnomocnictwo (k. 7), , kalkulacja naprawy (k. 8-16), faktura nr (...) (k. 17), akta szkody (...) (k. 35-53), decyzja pozwanej (k. 40).

Uzasadniony koszt naprawy samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) mający na celu doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed szkody wynosi 2 430,48 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego sądowego (k. 103-104), kalkulacja naprawy sporządzona przez biegłego nr (...) (k. 148-153), ustna opinia uzupełniająca biegłego (k. 154-155).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Sąd w całości dał wiarę opinii biegłego sądowego M. D.. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 7 listopada 2000 roku (sygn. akt: I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4 poz. 64) opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233§1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2002 roku, V CKN 1354/00).

Kierując się powyższymi wytycznymi i biorąc pod uwagę pozostały materiał dowodowy sprawy Sąd uznał za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia sprawy opinię ww. biegłego. Należy zauważyć, że biegły ten dysponuje odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii pisemnej i składania w tym zakresie ustnej opinii uzupełniającej, czego strony nie kwestionowały. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowe opinie są rzetelne, fachowe i czynią zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe wynikające z opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategorię i zostały należycie umotywowane.

Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie świadka – poszkodowanego, ponieważ jego zeznania nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, skoro przeprowadzono opinię biegłego, a jego zeznania nie mogły zastąpić opinii, ponadto bez znaczenia jest czy samochód został naprawiony w świetle aktualnego orzecznictwa Sadu Najwyższego.

Sąd oddalił wniosek o dowód z innego biegłego, ponieważ opinia przeprowadzona w sprawie jest pełna i rzetelna. Powołanie kolejnego biegłego miało na celu uzyskanie korzystniejszej dla siebie opinii. Powszechnie przyjęte jest, że koszty naprawy ustala się w oparciu o zakres potwierdzony przez ubezpieczyciela, a jeżeli jest on sporny lub wymaga uzupełnienia. Wówczas w przypadku odpowiedzialności z OC sprawcy, niezbędne są oględziny dodatkowe z rzeczoznawcą pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powoda W. D. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Podstawą prawną roszczenia powoda jest art. 509 k.c. zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego znajduje podstawę w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) oraz normach art. 415 k.c., 436 § 2 k.c. i art. 822 k.c. Przy czym przepis art. 19 przywołanej ustawy o ubezpieczeniach, analogicznie do treści art. 822 § 4 k.c. przyznaje poszkodowanemu roszczenie bezpośrednio od ubezpieczyciela odpowiadającego z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy.

Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.). W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Spornym pomiędzy stronami natomiast okazała się wysokość dochodzonego przez powoda odszkodowania.

Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Jak wynika z treści opinii biegłego w powołanego w sprawie i ustaleń faktycznych kwota kosztów naprawy wynosi 2 430,48 zł (po korekcie podczas opinii uzupełniającej). Uwzględniona została technologia producenta oraz zakres uszkodzeń ustalony przez rzeczoznawcę zakładu ubezpieczeń.

Sąd uznał, dzielając stanowisko biegłego w tej kwestii, że skoro nie przeprowadzono dodatkowych oględzin, brak jest podstaw do zmiany zakresu uszkodzeń bez zawiadomienia i akceptacji zakładu ubezpieczeń. Jeżeli poszkodowany

nie zgadzał się z zakresem uszkodzeń lub ich kwalifikacją, to powinien był wnieść zastrzeżenia w tej części co do kalkulacji rzeczoznawcy pozwanego. Zdaniem Sądu powód nie wykazał, że kosztem niezbędnym do przywrócenia stanu samochodu sprzed szkody, jest wymiana błotnika, zamiast jego naprawa. Jeżeli pozwany twierdzi, tylko w ten sposób można było naprawić szkodę, to winien był dołączyć fakturę na okoliczność poniesionego wydatku.

W ocenie Sądu wypłacona przez pozwaną kwota odszkodowania nie znajduje odzwierciedlenia w zasadzie pełnego odszkodowania. Z tego powodu należało zasądzić pozostałą kwotę, jednakże nie w takiej wysokości jak żąda tego powód.

Także poniesione przez powoda koszty sporządzenia opinii w kwocie 300,00 zł jako wydatek konieczny i uzasadniony pozostający w bezpośrednim związku przyczynowo-skutkowym ze szkodą, stanowią szkodę ulegającą naprawieniu (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 września 1975 r., sygn. akt I CR 505/75).

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za w części zasadne i na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 822§1 k.c., w punkcie 1 sentencji wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 463,08 zł (2 430,48 zł – (...),40 = 1 163,08 zł + 300 zł = 1 463,08 zł).

O odsetkach od tej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. według wysokości ustawowej od dnia 16 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty według wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

Wobec zmiany brzmienia art. 481 k.c., odsetki od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty zasądzone w brzmieniu (ustawowe odsetki za opóźnienie) dokonany ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830).

W pozostałym zakresie roszczenie nie pozostawało w związku z powstałą szkodą i nie odpowiadało normie art. 361 § 1 k.c. o czym Sąd orzekł w pkt 2 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Suma kosztów faktycznie poniesionych przez strony wyniosła 3 260,17 zł. Powód wygrał sprawę w 37%, zobowiązany był zatem do poniesienia kosztów postępowania w wysokości 63%, a więc kwoty 2 053,91 zł, a poniosła faktycznie 1 914,00 zł. Różnica w kwocie 139,91 zł na podstawie art. 100 k.p.c. została zasądzona na rzecz pozwanej od powoda.

SSR Jolanta Brzęk